

Sonur Harald Beini er ein listarmaður. Hetta er ein málningur hjá honum, sum hekk í stovuni. Kona Beini eitur Rita. Tvey eiga tvey børn og trí barnabørn

Harald var heldur ikki sörur. Aftanfyri hesa mynd hevur hann skrivað: “Eitt gott minni um havhestar, ið fylgja fiskiskipum alla leiðina úr Føroyum til Grønlands. Minnið stavar fra fiskiferðini í 1952 við Gulldrangi”

det andet skib lå imod Phi-Phi, medens føreren syntes, det lå med. Kort efter, at føreren var gået ned for at spise, blev han varskoet om, at det fremmede skib, som lå imod Phi-Phi ikke syntes at ville gå af vejen. Motoren på Ph-Phi blev derefter omgående standset.

Det modgående skib var på dette tidspunkt tilsyneladende ikke begyndt at holde af. Mesanskødet blev lidt senere firet ud, og derefter blev også fokken hejst. Det faldt på den måde straks så meget, at stævnet viste lige imod Phi-Phi. Men da det syntes, som om skibet ikke kunde falde mere, mente Phi-Phi’s fører, at der var blevet overhængende fare for et sammenstød. Han gav defor ordre til at stagvende. Der blev ringet ”Fuld frem” på maskintelegraf. Stagsejlskødet blev firet og storskødet halet ind på midtskibs. Skibet gik op mod vinden, men denne var dog så stærk, at stagsejlet ikke kunde komme til at bakke.

Under disse manøvrer kom det andet skib ret ind mod Phi-Phi. Det så et øjeblik ud, som om det vilde falde længere, men dette skete dog ikke. Det andet skib som viste sig at være Mk Nólsoy,

stødte med storskødet inde bidevind, på Phi-Phi’s bagbords side, lige agtenfor storvantet med en fart af 7-8 knob. Ved sammenstødet fremkom der et stort hul på siden.

Umiddelbart før eller under sammenstødet var hele Phi-Phi’s besætning kommet op på dækket. Straks efter, at de to fartøjer var stødt sammen sprang nogle af besætningen ind på Nólsoy’s dæk. Og da Phi-Phi’s skæbne tydeligvis var beseglet fulgte omgående alle de andre efter.

Et øjeblik efter sank Phi-Phi.

Under søforhøret indløb der en telegrafisk forklaring fra Nólsoy, hvori der blev givet en redegørelse for de nærmere omstændigheder ved dens sammenstød med Phi-Phi. Det fremgår blandt andet af den forklaring, sammenstillet med oplysningen fra Phi-Phi om at det forinden sammenstødet en overgang saa ud, som om det skulle lykkes at få Nólsoy til at falde af, men at en storsø havde forhindret denne manøvres gennemførelse.

Gloymdi at telja seg sjálvan við
Ein av manningini á Phi-Phi var

Johan Wolles av Trøllanesi. Hann giftist við Signhild á Dul í Havn. Sonur hansara Karl greiður frá, at pápi hansara plagdi at fortelja, at tá ið teir vóru komnir umborð á Nólsoynna og Ph-Phi var sokkin, var hildið manntal. Talt varð fleiri ferðir, men hvørja ferð manglaði ein maður. Tað var við at koma panikkur umborð, inntil teir funnu útav, at hann, sum taldi, hevði gloymt at telja seg sjálvan við!

So merkiligt kundi tað eisini vera. Nólsoyggin gekk burtur árið eftir við mann og mús saman við Neptun. Hetta gjørdist kanska størsti feigdardagur í Føroya søgu í farna öld við 43 monnum í besta aldri. Komandi ár eru tískil 75 ár síðan hesa vanlukkku.

Sum um hetta ikki var nógv mikið gekk skiparin Óli Joensen, á Eiðinum, burtur í 1938 við Fossanes við allari manningini. Umframt skiparan fórust við Fossanesi eisini hesir av teimum, sum vóru við Phi-Phi: Majnhard Johannesen, Absalon Vatnhamar, John Reid Joensen, Carl Jacob Toftenæs, Martin J. Holm, Poul E. Samuelsen, Joen Peter Petersen, Thomas Johannesen.

Manningin á Phi-Phi var henda:
skipari
Óli M Joensen, Klaksvík
bestamenn
Majnhard Johannesen, Klaksvík
Esmar Christiansen, Stykkið
kokkur
Absalon Vatnhamar, Leirvík
motorpassarar:
John Reid Joensen, Klaksvík
Andreas Joensen, Klaksvík
dekkarar:
Harald Anthoniussen, Oyndarfjørð
Augustinus Sivertsen, Oyri
Joen P Høgnesen, Leirvík
Carl Jacob Toftenæs, Leirvík
Joen Højbro, Klaksvík
Ole Joensen, Leirvík
Daniel Toftenæs, Leirvík
Peter Petersen, Oyndarfjørð
Axel Dahl, Oyndarfjørð
Johan Wolles, Trøllanes
Hans Guðjónsson, Klaksvík
Baldvin Sigurjónsson, Klaksvík
Thomas Jacobsen, Hvalvík
Martin J Holm, Argir
Benedikt Baldvinsson, Klaksvík
Johannes Olsen, Leirvík
Poul E Samuelsen, Stykkið
Joen Peter Petersen, Norðoyri
Thomas Johannesen, Klaksvík
Emil Andreassen, Haldarsvík
Herluf Mørkøre, Klaksvík
Richard Mortensen, Argir

Gjørdist trúboðari
Vit nærkast nú endanum av frásøgnini um Harald Anthoniusen. Hansara lívsverk gjørdist

trúboðaravirkið, sum hann byrjaði í 1938. Í minningarorðunum verður greitt nakað frá hesum.

Hann búði í Føroyum 1948-1955. Hesa tíðina var hann eisini til skips. Hann var soleiðis í 1952 í Grønlandi á línuveiðu við Gulldrangi úr Fuglafirði, har Meinhard Jacobsen var skipari. Harald skrivaði eina áhugaverda dagbók frá hesum túrinum, sum vit tó ikki fara at koma inn á á hesum sinni.

Vit hava frá Indre Mission fingið okkurt tilfar um trúboðara-virksemið hjá Harald. Millum annað um virksemið ár fyri ár.

Taka vit til dømis 1967, helt hann 110 møtir, 100 samrøðu-

møtir, 40 ungdómsmøtir og 40 barnagudstænastur. Hetta gevur tilsamans um 300 tiltøk. Í 1968 vóru tey ikki færri enn 360, ella eitt tiltak hvønn dag í árinum.

Ein partur av virkseminum var eisini at selja bækur, og hann seldi fyri millum 3 og 4.000 kr. árliga.

Okkara kelda í Indre Mission sigur um Harald: “Han var en dejlig mand. Han var missionær i Ølgod, da jeg var barn, og jeg husker mange gode ting om ham. Han kunde lide os børn.”

Latið hetta vera seinastu orðini um Harald í Oyndarfirði.

Minningarorð í Indre Missions Tidende

Harald Frederik Anthoniussen, Esbjerg.
Født 11. august 1911
Død 11. december 2007

Harald Frederik Anthoniussen, Esbjerg, døde den 11. december 2007 i den høje alder af 96 år. Han blev født i Andefjord på Færøerne.

I sin ungdom var han en del på Island. Han blev udlært som skibskok, men det blev i Danmark, han fik sin tjeneste. I 1938 blev han kaldet til at være indremissionær i Randers, herfra blev han flyttet til Boldesager i Esbjerg i 1940. Han blev gift med sin Margrethe den 10. maj 1941.

I 1948 gik turen tilbage til Færøerne som indremissionær. I 1955 igen tilbage til Danmark som indremissionær i Karby. To år senere i 1957 gik turen til Jyderup, derfra til Ølgod i 1965, Tølløse i 1971 og endelig Nykøbing F. i 1974, hvorfra han blev pensioneret den 1. januar 1979.

De sidste mange år levede han og hans hustru her i Esbjerg. Hans hustru var ikke så rask, men Anthoniussen tog sig pænt af hende. De sidste få år på Fovrfeld plejehjem. Herfra mistede han sin hustru for et par måneder siden.

Jeg besøgte ofte de sidste år Anthoniussen og hans hustru på plejehjemmet. Han var klar i hovedet til det sidste og huskede utroligt meget fra sin tid som indremissionær. Derfor var han en skøn mand at tale med. Sidst jeg besøgte ham, havde han netop mistet sin hustru. Det var et hårdt slag for ham.

Ved begravelsen talte pastor Bent Skovhus Christensen. Og ved graven bragte Kirsten Sørensen, der er gift med missionær Henning Sørensen, Grindsted, en smuk personlig hilsen om, hvad Anthoniussen havde betyder for hende i hendes barndom på børnelejrene i Havnshøj.

Ja, vi er mange, der siger tak for, hvad Gud gav os gennem Anthoniussen.

K. Lindhardt Jensen, Esbjerg

Næstu ferð
Í komandi Miðviku verður greitt frá Ungmannafelagnum í Havn, sum varð stovnað í 1906, og sum fekk stóran týðning fyri føroyska mentan, ikki minst við blaðnum Baldursbrá. Høvuðskeldan er Petur Alberg.